

STŘEPY SVĚTA

Ozvěny

Na zdraví země

nemít děti, protože to bolí,

nebo pít číše rozkošeablínu,

jako za noci, kdy sahary hvězd chce se přejít

a do očí sypat písek snový,

zatímco ráno vymývat ospalky.

Jsme si vodou, nebo žízní?

Jsme mapy s poklady,

neměníme se – krajina ano.

My, dotekem letným spojeni,

nemáme rádi sebe, když jsme zbabělí.

Když kámen má nad sklem zvítězit,

to radši zlo, buď nám dobrem,

ať lze tomu zabránit.

Ve světě vše se opakuje jako ozvěny.

Vždy padnou města jdoucí proti Bohu.

A černá ruka trhá bílé květy,

jak pokaždé musíš něco ztratit, něčeho se vzdát.

Je líp se nenavrátit, jenom vzpomínat.

My tu jsme
a nemáme se,
tak na zdraví starédobré země
tu víru snad ryjeme i zevnitř do víka rakve.

Až zaslechneš hlas vyšeptalý:
„Kolik jen dobra ukrývá mlčení.“
Budeš nám blíž.
Pochopíš, co jsme vytrpěli.
Odpustíš?

Boko Haram

Boko Haram déjà vu
přede mnou a za mnou
mačety, břitvy, kameny,
mrtvoly přes vrásčité kmeny.
Tak co ještě hledám
v téhle bezbožné zemi?

Snad sebe v kaluži krve?
S hejnem much místo andělů?
Zbytečný, cizí, neúplný.
Zůstane ve mně,
jako měsíc za dne,
nenalezený smysl zabíjení.

A to dítě, které se narodí
bez představy o kůži, v níž má žít,
bez představy o světě,
který se mění v záchvatech zděšení.
Co s ním potom bude?
Co jen s ním bude?

Až dřevo vykřívá

Až dřevo vykrvácí v poslední hodině
hnilobnou vůní se připomene,
co zatím jen tušíme

a odmítáme jako vše,
jež hrozí bolestí, že něco končí
a my jsme zbyteční

zbyteční

zbyteční

zbyteční

Kámen až na kost

Jak do otcových očí kámen až na kost
je největší hřích – narození dítěte pro hlasy,
jež říkají, co si má myslet,
kterou barvu kůže chtít.
A koho milovat, nenávidět,
komu nevěřit.

Nevidí úsměv.

Ví prý jistě, co je přede mnou a za mnou,
ale kde...

Kde jsi ty, když s těmi hlasy nutíš žít!

Žít zimou a oblaky slz,
před nimiž nelze odejít.

Poslední sbohem

Nádherný plamen ve mně plál,
ale až dnes jsem ho rozpoznal,
když spaloval zašlou minulost;
jako trest bez konce stále neměl dost.

Nakonec zbývá jen popel v nás
ze všech těch sametových krás
a poslední sbohem je tak prosté.
Nevěří, nečeká, s tichem sroste.

A jak si tak propadám depresivním náladám
ucítím v sobě vzdor všem obavám;
své srdce, jež tluče nezdolný marš:
Vyliž si prdel!
Leck mich im Arscht!

Obyčejný svět

Plakáty podél silnic vypovídají o utrpení a žalu,
bolestné současnosti, opomíjené budoucnosti.

Vedle zpráv o *Svaté válce* a vyšších potřebách
jsou naše žaly nic.

Život je víc. Znamená víc než ty, a ty nejsi já.

Nedokážu mu porozumět.

Snad proto mi připadá krásně jednoduchý jako dětský
smích.

Pravda, nebo lež. Možná obojí.

Jsem pravdomluvný, a přesto mívám pocity
největšího lháře na světě.

Čím jsou pak ti, které míjím?

Tichomořský květ

Japonské slzy zaplavily svět,
když tsunami zkosily tichomořský květ.

Černé mraky teď táhnou nad hlavou,
jako když smutky naráz ven vyplavou.

Vycházející *Slunce* dnes nemíří vzhůru;
v bolestech přemáhá svou denní můru.

Jen trosky zůstaly z lidského úsilí.
Slzíme nad těmi, které jsme ztratili.

U konce s dechem

U konce s dechem šeptá rozloučení
na kraji světa smutku a zapomnění.

Výkřiky kamelotů *New York Herald Tribune*
doznívají v dálce jako bezmocné chvění strun.

U konce s dechem ji naposled opouští.
Má úsměv na rtech, který nerozluští.

V té děsivé hloubce pádu žhne anarchie,
odveta společnosti, jež úzkoprse žije.

Zběsilé tempo žene vše ke konci.
Bezohlednou upřímnost hltají diváci.

Sotva se nadechl a chce ještě něco říci,
už chcípá za bílou lajnou na silnici.

Objetí

Tvrdost objetí sladkého domova.
Pravda, která se za slova neschová.

Dráždí tě polibky
s hořkostí mandlí.
Radost se rozpíjí,
marnost zrcadlí.

S pocitem vojáka,
jenž počítá padlé,
uhýbáš pohledem,
srdce ochablé.

Ve vráskách dlaní svět potajmu ukrýváš.
Za tmy svůj smutek do stěn zarýváš.

Prý světlé zítřky nadcházejí,
však stále žiješ dnes.
Cesta zpět ti uteče
a návrat značí trest.

Existencionální kavárna

Temnou oblohou hvězda padala.

Zběsile rychle se ztrácela,
jako když naše sny a přání
mizí náhle bez očekáváníí.

Celá léta žít v kárném táboře,
marně čekat smrt na dvoře,
kde přes záda vám tetují
hříchy, jež lidem ubližují.

Beethovenovy akordy duněly.
Sluchu se v melodii ztrácely.
Svědily strupem včerejším
touhy po chlebu ve zdejším.

Celá léta žít v kárném táboře,
marně čekat smrt na dvoře,
kam stovky krutých očí hledí
a nenávist je jejich odpovědí.

Jsem obžalovaným soudcem
s nejpřísnějším trestem.
Víru v člověka popravím
a vlastní jed neotrávím.

Léta žiji v kárném táboře,
kde jehňata mlčí týráním na dvoře,
a po večerech pletu zvadlé věnce
v kavárně lidské existence.

Obzor dálek

Za tichým obzorem dálech chci jít
s černou buřinkou kryjící vzpomínky.
Trápit se, trápit, jak stopy zahladím.
Napjatě čekat na koho narazím.

Dobře vím, že svět není krasohled
a přátelé vždy na dohled nebývají.
Jediným krokem lze vše ztratit.
Jediným krokem se už nedá vrátit.

Proti své vůli padám každý den;
někdy rychle, jindy pomaleji.
Pokaždé ale níž a níž;
vzdálen nebi, peklu blíž.

Jsem osamělý poutník na cestě žití.
S přáteli jen v hospodě u pití
hledáme smysl našeho bytí;
světlo, které i za věčné tmy svítí.

Já a Ona

Směle jdu, ona se lehce vznáší.
Smíchem pláče, ale její rty tančí.

Dotýkám se těla, ona mnou prostupuje.
Když ji líbám, srdce mi zastavuje.

Muži spí, ženy preludují
a rozdíl nás rozdělují.

Jsme skutečně jiní. Kdo by to čekal?
Vždyť pán se nás nikdy na nic neptal.

Od ráje stvoření spolu žít,
a náhle tomu již nevěřit.

Vše nakonec tak zpochybnit
až přestane i *Mendelssohn* znít.

Pak společný most vznikne mezi námi.
Den za dnem budeme žít i umírat sami.

Proroci odešli k jihu

Přes mosty k jihu odešli proroci.
Za nimi házel lid kamení;
pokaždé v bezmoci.

Stáli jsme ty i já v němé předtuše,
co z kamene vznikne.
Socha či mrtvá duše?

Hennou pomalovali svá těla;
bez sebevýčitek,
jak duše vždy chtěla.

V lotosu spočinuli, neřekli slova.
Hledali jen jednotu všeho;
ráno a k večeru znova.

Smysly své životem bystřili
a lidem se zdálo,
jako by vjemy jiskřily.

Svá těla do poloh uváděli.

V krásu hmoty

je pozvolna přetvářeli.

Chovat se k sobě jako k ostatním,

tomu se učili,

tak pravili, tak činili.

Žít bez sebevýchitek vždy pro danou chvíli.

Co doposud nepoznali,

tomu nevěřili.

Nekupovali si schody do nebe.

Pouze k vyššímu principu.

Pokoru? Chovali, ale vždy ze sebe.

Proroci odešli k jihu

a my tu zůstali

nést pozemskou tíhu.

Pešiny

Myslím si něco modrého,
jako pomněnky v zahradě
a cítím, když se nadechnu,
že bloudím v jejím stínu.

Hledám matčinu teplou ruku,
pohled do klidných očí,
které mě znaly
v radosti i smutku milovaly.

Už se na mě nedívá,
nevezme mou dlaň do své,
co hladívala, ztratila
v jediném okamžiku.

Půjdu lesem, horskou strání,
hlavu složím do vřesu,
jež voní, voní bez ustání
dětstvím v tichu vzpomínání:
„Co nechám zde? Co odnesu?
Co poztrácím na zelené pláni
až zmizí Slunce s duhou?“

Je mě půl, jsem malověrný,
z básní vím jediné,
že pěšiny vedou do polí
a končí, kde nic nebolí,
kde chladivý vánek klasy hladí,
kde sokoli nebem letí
a já s nimi chci do dálek – do dálek zelených plání.

Zapomínání

Večer v pyžamu přeždu celou Náplavku.

Lidé se uhýbají, a tak jen to bílé perí
cestou mě slavnostně doprovází.

Naposled pohladím dlouhé šije,
mají i jméno, ale už neznám,
co znal jsem dříve.

Syna oslovuji „otče“. On se nehněvá,
jen shovívavě hlavou zavrtí,
zatímco se vedle mě
někdo cizí rozbřečí.

Zapomínám, koho jsem na klíně choval.

Zapomínám, kde všude jsem býval.

Dnes, včera, nebo před léty.

Už neplatí, co mělo být na věky.

Do záclon zavěším třpytivé ozdoby,
a když o ně letní Slunce zavadí,
a když zacinkají od sousedů přibory,
nahlas si zazpívám vánoční koledy,
od každé první sloku, zato několikrát,

pocitivě, vždyť je to jednou za půl roku!

Zapomínám, že pod třešní jsem tě v máji líbal.

Zapomínám, kdy se obědvá, kdy večerí, snídá.

Dnes, včera, nebo před léty.

Už neplatí, co mělo být na věky.

Leštím zrcadlo na kávu.

Stelu peřiny do vany

Brousím břitvu, co dá se sníst.

V bytě mám plno neznámých míst.

A jen tak pro potěchu

kartáčky sbírám ke čtení,

i koření, které nevoní.

Zapomínám, co jsem rád dělal.

Něco jsem ztratil, něco hledám.

Jsou léta malin nezralých. Jsou léta milovaných her.

Jsou léta bojů prohraných, léta smilování, zapomínání

a léta v domovech plných cel pro spokojené stáří.

Počítání

Jdou sněhem – a nemyslí na nic.
Drží ticho plné zvonků i led v dlani.
Jsou tišší,
tišší při vzpomínce,
opatrně se jí dotýkají – jako rány.

Nosil hříchů žlutých růží, počítal minuty,
a ona pláčem pro něj by oslepla.
Teď vzdalují se
jako lodě nocí,
kdy vše bez vůně je, bez tepla.

Čas nemá rád věčné lásky.
Prosby hlasem nevyspalým...
Už se po nich nedívá.
Jdou sněhem s hlavou k zemi,
do ticha a ve stínu
nemyslí na nic – jen počítají,
jak dlouží se cesta sněhem do nikam.

Akvarely

Jaro jde... A pak sněží...
Mraky stále se proměňují,
jako by hledaly sebe,
za noci modré, modré a tmavé,
nic nepoví čas po čase.

Zná srdce ticha – sahá na ně.
Jsou smutné, lidské, plné žádostí.
Neví, komu život svěří.
Každému jaro kvete... zima sněží...
Bojí se, že poraní, že neví ani,
zda hojí se smutkem anebo radostí.

Les nad řekou větve věsí
a ty černé vody
vrací se do beznadějné noci
jako rozpíjivé akvarely.

Louky prochladly,
motýli už k nám neletí,
a tam, kde vlci tančili,
zanechali skvrny smrti.

Noc blízká je na tisíce mílí.
Sníh cítit je, ale nepadá.
A země mlčí,
přesto dosud mrtvá není.
Voní tak čerstvě a tajnosnubně,
jak před utržením květ.

Je chvíle, kdy každý si zpovědi žádá.
Odprosit za vše, i za to, čím tak úplně nebyl vinný.
Chce dívat se do únavy, jak nesmírný je obzor
a obloha vysoká... bezlidná...
Háj listím pláče.
A člověk? Čím?
Čím pláče, stydí-li se i za světlo zpod dveří?

Máme už jenom sebe?

Samotu milenců...

Samotu ve dvou k závidění, či bez smilování?

Jsme ukrytí jako ptáci v trávě

a nad nimi kdosi hvězdy do vesmíru hází.

My jsme ty hvězdy.

Vyhasínáme, mizíme.

Nestrachujeme se o to, co smrt nerozděluje.

Jednoho dne se znovu potkáme za slunečných dešťů
na břehu jezera mrtvých hvězd, kde nepohne se stín,
kde závany větru jsou jako duše, jež do nás vstupují.

Při dřevu a kamení, při vodě a ohni,

kdo skrývá klid nekonečné chvíle

za svíčky zhaslého světa,

kdo hledá sen krouživý, který se chytit nedá,

obyčejně chladný na dotek,

kdo chce být Kristus i Jidáš,

o Bohu kázat zmijím a slepýšům,

kdo ví, ale rozumět nechce,

že v poezii není víry,
kdo chce pozadí noci z bolera,
kdo vybírá si rok smrti,
čeká, - a smutek v něm plá barvou věcí ohořelých,
kdo pohled má zkamenělé zvědavosti,
kdo jen to jsi? Ty, zamrzlý...
Jsi meskalin na šupinách dějin světa.
Klíč držíš, ale neodmykáš,
A přece pocity už jako nebe.

Bez ustání, do skonání,
na hrobech mlčí květiny
mlčí i pochybnosti v jsoucno a trvání.
Země je poušť,
a přesto, že se vrací,
mrtvo je člověku vše na ní.

Kosa padá na kamení – Děti hrabou listí.
Cosi leze po kapradí. Cosi v tobě zimu zdraví.
Cosi šelestí...

Vzdálen časem

večer do tmy vykrvácel.

Sněží tiše k půlnoci.

Vše bělí se jak labutí peří.

To něco po skle dvě perutě kreslí,

a ony mávají do rozednění.